

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ, ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΝΕΟΛΑΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΜΕΣΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ**

ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ Α΄ ΛΥΚΕΙΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΚΟΡΜΟΥ

**ΔΕΙΓΜΑΤΙΚΟ ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΟ ΔΟΚΙΜΙΟ ΚΕΝΤΡΙΚΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ Α΄ ΤΕΤΡΑΜΗΝΟΥ
ΔΙΑΡΚΕΙΑ: 2:15΄**

ΜΕΡΟΣ Α΄: ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ (70 μον.)

ΜΕΡΟΣ Β΄: ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ (30 μον.)

ΜΕΡΟΣ Β΄: ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

I. ΔΙΔΑΓΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Δ. Σολωμός, Ελεύθεροι πολιορκημένοι, «Σχεδιάσμα Β': 2»

Ο Απρίλης με τον Έρωτα χορεύουν και γελούνε,
Κι όσ' άνθια βγαίνουν και καρποί τόσ' άρματα σε κλειούνε.

Λευκό βουνάκι πρόβατα κινούμενο βελάζει,
Και μες στη θάλασσα βαθιά ξαναπετιέται πάλι,
Κι ολόλευκο εσύσμιξε με τ' ουρανού τα κάλλη.
Και μες στης λίμνης τα νερά, όπ' έφθασε μ' ασπούδα,
Έπαιξε με τον ίσκιο της γαλάζια πεταλούδα,
Που ευώδιασε τον ύπνο της μέσα στον άγριο κρίνο·
Το σκουληκάκι βρίσκεται σ' ώρα γλυκιά κι εκείνο.
Μάγεμα η φύσις κι όνειρο στην ομορφιά και χάρη,
Η μαύρη πέτρα ολόχρυση και το ξερό χορτάρι·
Με χίλιες βρύσες χύνεται, με χίλιες γλώσσες κραίνει·
Όποιος πεθάνει σήμερα χίλιες φορές πεθαίνει.

Τρέμ' η ψυχή και ξαστοχά γλυκά τον εαυτό της.

Ερώτηση

B1.

α) Να τεκμηριώσετε την άποψη ότι *η ομορφιά λειτουργεί ως πειρασμός στις ψυχές των πολιορκημένων*, με αναφορά σε συγκεκριμένους στίχους, λαμβάνοντας υπόψη και το ιστορικό πλαίσιο του ποιήματος. **(6 μον.)**

β) Να προσδιορίσετε με ποια δύο εκφραστικά μέσα αποδίδεται στο πιο πάνω ποίημα η παρουσία των εχθρικών δυνάμεων γύρω από τους πολιορκημένους και να εξηγήσετε τη λειτουργία τους. **(6 μον.)**

II. ΣΥΓΚΡΙΣΗ ΔΙΔΑΓΜΕΝΟΥ ΜΕ ΑΔΙΔΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

ΔΙΔΑΓΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

«Ρίμες Αγάπης», αρ. 64:

Εμίσειψα 'χ την Κύπρον, για να σβήσει
τ' αφτούμενον λαμπρόν που μ' εμπυρίζει·
ήρτα 'πού την Ανατολήν στην Δύσην,
να πάψει το λαμπρόν που με φλογίζει·

έφυγα 'χ τον εχθρόν μου, να σιγήσει
 τες σαγιτιές που την καρδιάμ μου σκίζει·
 αμμ' όσα 'πό ξαυτόν της ξωμακρίζω
 τόσον περίτου αξάφτω και βακρύζω.

ΑΔΙΔΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ:

«Η Τρανταφυλλένη» (δημοτικό):

[...]
 Άνταν να δεις τζαι τον παπάν τζαι βάλει πετρασήλιν,
 ὄσ' ὤψε, Τριανταφυλλένη μου, τζαι φίλα με στα ὀείλη. 25
 Άνταν να δεις τζαι παίρνουν με τέσσερα παλλικάρκα,
 να δέρνεις το κορμάτζιν σου με δκυο μαύρα λιθάρκα.
 Άνταν να δεις τζαι ρέσσουν με απού τον μαχαλλάν σου,
 ξέβα κρυφά της μάνας σου τζαι τράβα τα μαλλιὰ σου
 τζαι πέτε τους πού τον παίρνετε τον αψητικόν μου, 30
 φέρτετε να τον θάψουμεν στο σπίτιν το δικόν μου,
 να τον θωρώ κάχε πωρνόν να σβήννει το λαμπρόν μου.
 Άνταν να δεις τζαι στήσουν με στης εκκλησιάς την πόρταν,
 τότε να ρίξεις μιαν φωνήν να μαραθθούν τα χόρτα.
 Άνταν να δεις τζαι στήσουν με στης εκκλησιάς την μέσην, 35
 τότε να ρίξεις μιαν φωνήν ο κρέβατος να ππέσει.
 Άνταν να δεις τζαι βάλουν με τρία σκαλιά στον άην,
 τότες, Τρανταφυλλένη μου, ρίξε φωνήν μεάλην.

Ερώτηση

B2. α) Να εξηγήσετε πώς διαφοροποιείται το θέμα του έρωτα στο ποίημα αρ. 64 από τις *Ρίμες Αγάπης* και στο απόσπασμα από το δημοτικό τραγούδι «Η Τρανταφυλλένη», τεκμηριώνοντας με στίχους από τα δύο ποιήματα.

(6 μον.)

β) Να προσδιορίσετε με ποια κοινή ποιητική εικόνα αποδίδεται στα δύο ποιήματα η έντονη και βασανιστική ερωτική επιθυμία. Δικαιολογήστε.

(4 μον.)

III. ΔΙΔΑΓΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

«Ο Διηνής» (στ.1-19)

[...]
 –Τρώτ', άρκοντες, τζαι πίννετε τζ' εγιώ να σας ξηούμαι. 50
 Εις τον Αβράτην έβλεπα τώρα τριάντα γρόνους,
 μήτε ὄσυλλίν εδκιαλλάξεν, μήτε ὄλιϊονάτζιν·
 έναν κοντόν, κοντούτσικον τζαι χαμηλοβρακάτον,
 τσιμπίν αναρκοδόντικον τζαι μαυρομουστακάτον,
 στην σέλλαν του μαυρούλλη μου 'κόμα χωρεί αλλόναν, 55
 εις τον Αβράτην έτρεξεν τον μαύρον να δκιακλύσει·
 τζείνος γλυκοὄαιρέταν με, εγιώ ραβκιές τον λάμνω.
 Τζ' επολογήτην τζ' είπεν μου με τα γλυτζά του ὄείλη·
 –Εις τες ραβκιές που μ' αχτυπάς, φαίνεσται μου, νικώ σε.
 Τρεις πιθαμές το σίερον, ξύλον όσον εκράτεν, 60
 τζ' εψηλώσα το ὄέριν μου, πως εννά τ' αχτυπήσω·
 μιαν κονταρκάν μού ξαπολά 'πού κάτω στην μουσκάλην

τῷ εννιά παῖδκια μου ἔκοψεν τῷ τρεις κρυφοτῷεντήτες·
 αν δεν πιστεύκετ' ἄρκοντες, ανούτε να τους δείτε·
 εμπάτε ὄιλιοι απ' ομπρός τῷ ὄιλιοι από πίσω, 65
 σηκούτε την κουτάλαν μου, να δείτε την τομήν μου.
 Μπαίννουσιν ὄιλιοι απ' ομπρός τῷ σίλιοι από πίσω,
 σηκώνουν την κουτάλαν του, να δούσιν την τομήν του
 τῷ ἔπου τον πόνον τον πολλύν εξέην η ψυδὴ του.

Ερώτηση

B3. α) Το πιο πάνω ποίημα είναι δημοτικό τραγούδι. Να εντοπίσετε στο απόσπασμα δύο χαρακτηριστικά γνωρίσματα του είδους. Δικαιολογήστε με αναφορά σε συγκεκριμένους στίχους. **(4 μον.)**

β) Να εξηγήσετε πώς παρουσιάζεται η μορφή (εξωτερική εμφάνιση και χαρακτήρας) του Διγενή μέσα από την αφήγηση του Σαρακηνού. **(4 μον.)**

ΤΕΛΟΣ

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ, ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΝΕΟΛΑΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΜΕΣΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ**

ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ Α΄ ΛΥΚΕΙΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΚΟΡΜΟΥ

**ΔΕΙΓΜΑΤΙΚΟ ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΟ ΔΟΚΙΜΙΟ ΚΕΝΤΡΙΚΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ Β΄ ΤΕΤΡΑΜΗΝΟΥ
ΔΙΑΡΚΕΙΑ: 2:15΄**

ΜΕΡΟΣ Α΄: ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ (70 μον.)

ΜΕΡΟΣ Β΄: ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ (30 μον.)

ΜΕΡΟΣ Β΄: ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

I. ΔΙΔΑΓΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Εμμανουήλ Ροΐδης, «Μονόλογος ευαισθήτου» (απόσπασμα)

[...] Μεγάλη πρέπει να είναι η αναισθησία και εκείνων όπου δανείζουν εις τους φίλους των χρήματα, χωρίς να συλλογισθούν ότι ενδέχεται να μη δυνηθεί να τα αποδώσει εις την προθεσμίαν, να τους εντρέπεται και να τους αποφεύγει. Τούτο ημπορεί να φανεί μικρόν κακόν εις όσους δεν έχουν καρδίαν, αλλ' η ιδική μου θα ερραγίζετο, αν παλαιός μου φίλος, μ' απαντούσεν εις τον δρόμον και εκαμώνετο πως δεν με είδεν. Αυτός είναι ο λόγος που μ' έκαμε να πάρω την απόφασιν να μη δανείσω ποτέ εις φίλον μου εκατόν δραχμάς, έστω και αν πρόκειται να σωθεί με αυτάς η τιμή και η ζωή του. Παρά να τον ίδω αχάριστον, καλύτερα να τον κλάψω αποθαμένον, αφού μάλιστα θα μ' εμπόδιζεν η ευαισθησία μου να υπάγω εις την κηδεία του.(...)

Άλλη σκληρότης και κουταμάρα είναι εκείνων όπου δίδουν ελεημοσύνην εις τους πτωχούς, χωρίς να συλλογισθούν ότι αν μεν είναι ο ελεούμενος ικανός να εργασθεί ενθαρρύνουν την οκνηρίαν του, αν δε τύχει χωλός, στραβός, κουλοχέρης ή λωβιασμένος, το ψωμί που του δίδουν προμακραίνει ζωήν αθλίαν και βασανισμένην. Τούτο δεν το λέγω εγώ, το λέγουν οι μεγάλοι φιλόσοφοι, ο Σπένσερ και ο Δαρβίνος, που απέδειξαν πόσον απάνθρωπα είναι τα λεγόμενα φιλανθρωπικά καταστήματα, τα άσυλα των ανιάτων, τα γηροκομεία και τα λεπροκομεία. Εσημάδεψα εις τα βιβλία των τα μέρη όπου το λέγουν, και τα δείχνω εις όσους έχουν την αδιακρισίαν να μου ζητούν χρήματα, διά να εμποδίσουν ν' αποθάνουν με την ησυχίαν των δυστυχισμένα πλάσματα, που θα ήτο δι' αυτά ο θάνατος ευεργεσία. [...]

Ερώτηση:

B1. α)«Ο μονόλογος “ευαισθήτου” είναι στην πραγματικότητα ένας μονόλογος αναισθήτου». Να δικαιολογήσετε αυτή τη θέση με αναφορά στο περιεχόμενο και στο ύφος του πιο πάνω αποσπάσματος. **(6 μον.)**

β) Να κρίνετε αν μπορούμε να χαρακτηρίσουμε αυτό το κείμενο ρεαλιστικό. Δικαιολογήστε με αναφορά σε δύο γνωρίσματα του ρεαλισμού και σε συγκεκριμένα στοιχεία του αποσπάσματος, στα οποία εντοπίζονται αυτά τα γνωρίσματα.

(6 μον.)

II. ΣΥΓΚΡΙΣΗ ΔΙΔΑΓΜΕΝΟΥ ΜΕ ΑΔΙΔΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Β. Μιχαηλίδης, *Η 9η Ιουλίου του 1821 εν Λευκωσίᾳ (Κύπρου)* – Δ. Σολωμός, *Ελεύθεροι Πολιορκημένοι*, «Σχεδιάσμα Γ΄ [6]: Ο Πειρασμός»

B. Μιχαηλίδης, *Η 9η Ιουλίου του 1821 εν Λευκωσία (Κύπρου)*

Μιαν νύχταν, νύχταν σιανήν, τζαιρόν Δευτερογιούννην,
 νύχταν Παραδῶσκόνυχταν, που τ' άστρα μιλιούνια
 ελάμπασιν 'πού πανωθκίόν τζι εν εύρισκες ρουθούνιν
 μέσα στης Χώρας τα στενά, στης Χώρας τα καντούνια·
 σιανεμιά, δεν άκουες δεντρούδιν να ταράξει 15
 μήτε του ὄλλου λάξιμον μέ πετεινόν να κράξει·
 ήτουν μια νύχτα μουλλωτή, μια νύχτα μουρρωμένη,
 που θάρρειες πως χώννεται 'πού του Θεού την κρίσην·
 σε τέθοικιαν νύχταν σιανήν οι Τούρτζοι βαδωμένοι
 μες στο Σαράγιον είχασιν μιάλον μετζιλίσιν. 20

Δ. Σολωμός, «Σχεδίασμα Γ':6»

[Ο πειρασμός]

Αλλά στης λίμνης το νερό, π' ακίνητό 'ναι κι άσπρο,
 Ακίνητ' όπου κι αν ιδείς, και κάτασπρ' ώς τον πάτο,
 Με μικρόν ίσκιον άγνωρον έπαιξ' η πεταλούδα,
 Που 'χ' ευωδίσει τς ύπνους της μέσα στον άγριο κρίνο. 15
 Αλαφροΐσκιωτε καλέ, γιά πες απόψε τι 'δες·
 Νύχτα γιομάτη θαύματα, νύχτα σπαρμένη μάγια!
 Χωρίς ποσώς γης, ουρανός και θάλασσα να πνένε,
 Ουδ' όσο κάν' η μέλισσα κοντά στο λουλουδάκι,
 Γύρου σε κάτι ατάραχο π' ασπρίζει μες στη λίμνη, 20
 Μονάχο ανακατώθηκε το στρογγυλό φεγγάρι,
 Κι όμορφη βγαίνει κορασιά ντυμένη με το φως του.

Ερώτηση:

B2. α) Να αναλύσετε πώς περιγράφεται η νύχτα σε κάθε ένα από τα δύο κείμενα, προσδιορίζοντας δύο εκφραστικά μέσα που χρησιμοποιεί κάθε ποιητής για την περιγραφή της. (6 μον.)

β) Να εξηγήσετε πώς διαφοροποιείται η ανθρώπινη παρουσία σε κάθε ένα από τα δύο κείμενα. (4 μον.)

III. ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ

Να απαντήσετε σε μία από τις δύο ερωτήσεις, ανάλογα με το λογοτεχνικό βιβλίο που έχετε διαχθεί.

ΕΡΩΤΗΣΗ Α': Ιωάννης Κονδυλάκης, *Όταν ήμουν δάσκαλος και άλλα διηγήματα*

[...]Τα μαθήματα ήρχισαν με μίαν προσλαλιάν προς τους μαθητάς, εις την οποίαν είπα τα εξής περίπου:

«Δεν είμαι από τους δασκάλους τους οποίους εγνωρίσατε μέχρι τούδε. Θέλω να γίνω φίλος σας, και όχι τύραννος, να σας φανώ ωφέλιμος και όχι να σας κάμω δειλούς και ταπεινούς· να με σέβεσθε και να με αγαπάτε και όχι να με τρέμετε. Μερικοί από σας άλλως τε κοντεύει

να έχετε την ηλικία μου. Έως χθες ήμουν κι εγώ μαθητής και δεν επιθυμώ να με μισήσετε, όπως έμειψα εγώ μερικούς από τους δασκάλους μου. Δεν θ' απαιτώ να μαθαίνετε μεγάλα πράγματα, τα οποία να μη σας αφήνουν καιρόν να παίζετε, ως απαιτεί η ηλικία σας. Αλλά τα ολίγα αυτά εννοώ να τα μαθαίνετε καλά. Φρονώ ότι με το γλυκύ θα κάμωμεν καλύτερα την εργασίαν μας, ενώ οι άλλοι δάσκαλοι νομίζουν απαραίτητον το ξύλον και τας ύβρεις. Σας παρακαλώ, μη με αναγκάσετε να πιστεύσω ότι έχω άδικον και ότι έχουν δίκαιον οι άλλοι δάσκαλοι».

Οι μαθηταί μου ήκουσαν τους λόγους μου με έκπληξιν, ήτις επί τέλους μετεβλήθη εις ακτινοβόλημα χαράς.

–Λοιπόν, είσθε σύμφωνοι; τους ηρώτησα.

–Σύμφωνοι, απάντησαν.

Και ετήρησαν την υπόσχασίν των, όπως ετήρησα κι εγώ την ιδικήν μου.[...]
[...] Φαίνεται όμως ότι η ηθοποιία μου δεν κατώρθωνε να κρύπτει τελείως την αδυναμίαν μου εις την οξυδέρκειαν του Μανούσου. Εις τούτο άλλως συνετέλουν και αι σπερμολογίαι του καλού μου συναδέλφου, αίτινες, αν δεν επιστεύθησαν, αφήκαν όμως υπονοίας. Και μου εφάνη ότι ο Μανούσος δεν μου εδείκνυνε από τινος όλον τον σεβασμόν, ότι ήρχισε να γίνεται αλαζών, μαντεύσας ίσως ότι είχε την ανάγκην του ο διδάσκαλος. Ο κίνδυνος δεν ήτο μικρός· και έπρεπε να παταχθεί ταχέως το κακόν πριν ή γενικευθεί και μετατραπεί εις ανταρσίαν. Έπρεπε να του πάρω τον αέρα, δια να μη μου τον πάρει αυτός. Και μίαν ημέραν, ενώ διήρχετο πλησίον μου και μου εφάνη ότι δεν μ' εχαιρέτησεν ή ότι μ' εχαιρέτησεν αμελώς, τον εσταμάτησα και με οργήν τού είπα:

–Γιατί δεν χαιρετάς, ε; Γιατί δεν χαιρετάς;

–Εχαιρέτησα, δάσκαλε, απήντησεν ωχριάσας.

–Τόσον καλά εχαιρέτησες ώστε δεν σε είδα. Αλλ' εγώ δεν ανέχομαι αυθαδείας. Τας κόβω μία και καλή.

Και συγχρόνως με την τελευταίαν λέξιν επλατάγισαν δύο ραπίσματα εις τα μάγουλά του.

–Τι νόμισες; Είσαι ο πρώτος στα μαθήματα, αλλ' οφείλεις να είσαι και ο πρώτος εις την συμπεριφοράν... Πήγαινε και άλλη φορά να είσαι προσεκτικώτερος!

Και απομακρυνόμενος είπα μονολογών:

–Και να μου μαθαίνεις καλά το μάθημα.[...]

Ιωάννης Κονδυλάκης, *Όταν ήμουν δάσκαλος και δάσκαλος και άλλα διηγήματα*, Θεσσαλονίκη, Μαλλιάρης Παιδεία, 2017, σσ. 37-38, 58-59.

B3(1).

α) Να εντοπίσετε στα πιο πάνω αποσπάσματα δύο διαφορετικές παιδαγωγικές αρχές που χρησιμοποιούσε ο δάσκαλος και να τις παρουσιάσετε με δικά σας λόγια.

(4 μον.)

β) Να αναφέρετε σε ποιο ρηματικό πρόσωπο γίνεται η αφήγηση, δικαιολογώντας την απάντησή σας με δυο παραδείγματα από το κείμενο. Να εξηγήσετε γιατί ο συγγραφέας επέλεξε το συγκεκριμένο ρηματικό πρόσωπο για την αφήγηση.

(μον. 4)

ή

ΕΡΩΤΗΣΗ Β': Ανδρέας Καρκαβίτσας, Λόγια της πλώρης

Η καπετάνισσα

[...] Εκείνη την ώρα ακούω τον καπετάνιο, με φωνή πειστωμένη, να κράζει κοντά του το μικρό ναυτόπουλο. Απελπίστηκε από τον άνεμο και σκέφτηκε του Επιτάφιου το κερί. Σε κείνο δεν αντιστέκεται η καταχνιά ούτε στιγμή. Το ναυτόπουλο ήταν ο μικρότερος κι ο

αθωότερος μέσα στη γολέτα. Νίφτηκε αμέσως, φόρεσε τα γιορτινά του, έβαλε το κερί μ' ευλάβεια σ' ένα κουτάκι, το άναψε και το απίθωσε με μια κλωστή κάτω στα νερά.

–Λύτρωσέ μας, Χριστέ, όπως λύτρωσες τον κόσμο!

Στη στιγμή –τ' ορκίζομαι– στη στιγμή έρχετ' ένα φύλλο και σαρώνει από τη γολέτα την αντάρα. Την κουρέλιασε, την έσπρωξε στις σκοτεινές σπηλιές σαν κατάδικο. Ο ήλιος χρύσωσε τώρα τα σίδερα, διαμαντοστόλισε τα σχοινιά, βερνίκωσε το μπαστούνι, τα κατάρτια, τις σταύρωσες· έδειξε νοτισμένα ξύλα και πανιά. Αλί! Έδειξε κι ένα αντρόγυνο που γλυκοφιλιόταν δίπλα στον αργάτη.

Δεν πρόφτασα να καλοκοιτάξω, κι ακούω πίσω μου τέτοιο βόγγο, που νόμισα πως το στοιχείο της θάλασσας χύθηκε να μας καταπιεί. Δεν ήταν το στοιχείο· ήταν ο καπετάν-Παλούμπας· έτρεξε από το κάσαρο κακό δρολάπι απάνω τους. Εκείνοι, καθώς άκουσαν το βόγγο του, κατάλαβαν πως τα μεταξοσέντονα τούς πρόδωσαν. Τινάχτηκαν ντροπιασμένοι.

–Έλα! φωνάζει ο γραμματικός. Έλα μαζί μου!

Και με το λόγο πηδά στη θάλασσα. Έκαμε να ακολουθήσει το Λενιώ. Αλλά μόλις αντίκρισε το κύμα, πισωπάτησε ολότρεμη. Πλάκωσε τότε ο καπετάν Παλούμπας κι άπλωσε τα χοντρόχερά του στα χρυσά μαλλιά. Δεν πρόφτασε. Βρόντος ακούστηκε και τινάχτηκαν ξύλα κι άνθρωποι στη θάλασσα. Το Αράπικο, τρέχοντας να κερδίσει το δρόμο του, ήρθε σωτήρας της λυγερής και σκόρπισε πανιά-μαδέρια την «Κυραδέσποινα». Τι απόγινε ο γραμματικός; Πώς σώθηκε η ερωταριά; Δεν ξέρω τίποτα. Μπορεί να χαίρωνται κάπου τη ζωή, όπως την ονειρεύτηκε ο καπετάν Παλούμπας. Εκείνον όμως τον είδα σακατεμένο, άγριο, μελαγχολικό στο περιγιάλι. Τίποτα πια δεν έβρισκε κανείς να του παινέψει.

Πάει κ' η καλή καρδιά, πάει κ' η γλήγορη γολέτα, πάει κ' η όμορφη γυναίκα του!

(Ανδρέας Καρκαβίτσας, *Λόγια της πλώρης*, Θεσσαλονίκη, Μαλλιάρης Παιδεία, 2017, σσ. 134-135)

B3(2).

α) Να σχολιάσετε τη στάση της νιόπαντρης γυναίκας στην τελευταία παράγραφο του διηγήματος, αφού αναφερθείτε με συντομία στη στάση της ίδιας απέναντι στον σύζυγό της, όπως διαγράφεται σε ολόκληρο το διήγημα. **(4 μον.)**

β) Να αναφέρετε τον τύπο του αφηγητή και το είδος της εστίασης τεκμηριώνοντας με στοιχεία από το διήγημα. Να εξηγήσετε τι εξυπηρετεί η χρήση αυτών των αφηγηματικών τεχνικών από τον συγγραφέα. **(4 μον.)**

ΤΕΛΟΣ